

HERFSTREGEN.

Het regent, het regent, den ganschen dag.

Niet zoo'n zomersche plasregen van een onweersbui, die u plotseling overvalt op uw wandeling en u binnenjaagt onder het eerste dak, dat gij bereiken kunt; die de straten der stad in rivieren verandert en van de akkers het slijk in de slooten jaagt. Neen, een herfstregen, waarvan we het begin niet hebben gezien, omdat hij ons in den ochtend vóór was; die voortduurde den heelen voormiddag en den namiddag ook, die zal blijven vallen tot in den nacht — of zal, gelijk zoo dikwijls, de ondergaande zon het winnen en haar rood licht nog even doen glijden over het landschap?

't Is een kalme regen; klein zijn de druppels, en ze vallen zoo regelmatig neer, al maar door, bij duizenden en tienduizenden achtereen, dat ge verbaasd vraagt, waar ze allen vandaan komen. Steeds in één richting; de wind blijft onveranderlijk West, en zal van avond misschien wat uitschieten naar 't Noord-Westen; dan heldert het op. Maar tot zoolang regen, regen, in eenen door, rustig, vredig, volhardend.

Ik mag zulk een regendag. 't Is de dag der genieting van het kleine, het stille; der genieting van een natuur, die geen weerstand biedt, die tevreden is met den dag. Het licht is gedempt; het hindert heden ook de zwakste oogen niet, en geeft aan boomen en gebouwen een grijs-gauwe tint, die weldadig aandoet na de schitterende herfst-zonnedagen met hun geel en bruin en rood en goud. Dit geeft weer rust na de opwinding der vreugde, na de vermoeienis van het veelkleurige.

't Is de dag van rust voor het gehoor. Een voortdurend zacht ruischen van de druppeltjes in de plassen, nauwelijks hoorbaar, maar toch sterk genoeg om alle andere geluiden te verzachten en minder scherp te maken. De zonnedag wekt zoo vele geluiden van vogels en dieren en menschen en kinderen; de regendag legt ze het zwijgen op of verzwakt in zijn eigen geluid de scherpe en harde klanken, tot er weinig overblijft dan een weldadige vredesruisching.

't Is de dag van de korte afstanden. De regen werpt een sluier over het verre en laat mij alleen zien wat nabij is, de huizen van mijn bureu, de struiken en hagen en boomen, die mijn kennissen zijn en wier bewegingen mij reeds zoolang eigen zijn geweest. Ook dat geeft rust. Mijn geest is niet meer bezig met het vele, dat ik waarneem in het zonnige vergezicht; heden is het de dag van de vertrouwelijkheid der eigen omgeving, en het verre, het vreemde telt niet mee.

En ik zie mijn omgeving in een nieuw voorkomen. De lucht, die mij omgeeft, bestaat niet voor mij in den zonneschijn, want ik merk ze niet op, en zij kon even goed niet zijn. Maar nu is die lucht het tooneel van de neerspringende druppelen, die hun weg zoeken uit de wolken, waar ze tijdelijk vertoefden, naar de aarde en naar de zee, hun vaste woonplaats. Nu trekken ze mijn aandacht met hun haastig en vroolijk voortsnellen, allen in één richting, als een voortrakkend leger, dat schijnbaar verdwijnt, maar dat zijn groote beteekenis heeft: een leger van weldadigheid.

Ik zie mijn omgeving in een nieuw kleed, en dat kleed is beweeglijk. De bladeren in hun herfstkleur glanzen sterker dan ze in de lente deden; ze blinken in het bleeke licht;

en van hun punten en randen dalen telkens de druppels neer. Langs de gladde stammen der beuken en de gegroefde van olmen en eiken schuift het water neer en geeft de zuilen een heel andere kleur dan ze vroeger hadden. Langs het pannendak stroomen de stortbeekjes huppelend van pan op pan, met een sprongetje in de goot, duizenden bruischende miniatuur-watervalletjes. En veel mooier nog dat rieten dak van de boerenschuur, waarop de druppels liggen als een waas van parelen, die slechts wat zonneschijn noodig hadden om te schitteren als diamanten. En weer, al die druppeltjes aan al die strootjes, zij hangen een oogenblik en dan vallen ze, maar de nieuwe zijn er al weer. Wat een beweeglijkheid en toch wat een rust!

En wat is mijn weg veranderd. In den zonnedag bleef hij zichzelf maar steeds gelijk, eentonig om te aanschouwen. Nu lijkt hij een archipel, een verzameling van kleine eilanden, gescheiden door rivierarmen en meren en binnenzeeën. En bij elken wagen, die voorbij gaat, verandert de ligging der eilanden en verleggen de stroomen hun bedding. Wanneer die kudde koeien voorbijgegaan zal zijn, is mijn weglanschap niet meer te herkennen. 't Is een wereld in wording, 't is het ontstaan van een eilandenrijk. En dat was gisteren nog een weg, die niets aanbood dan wat stof.

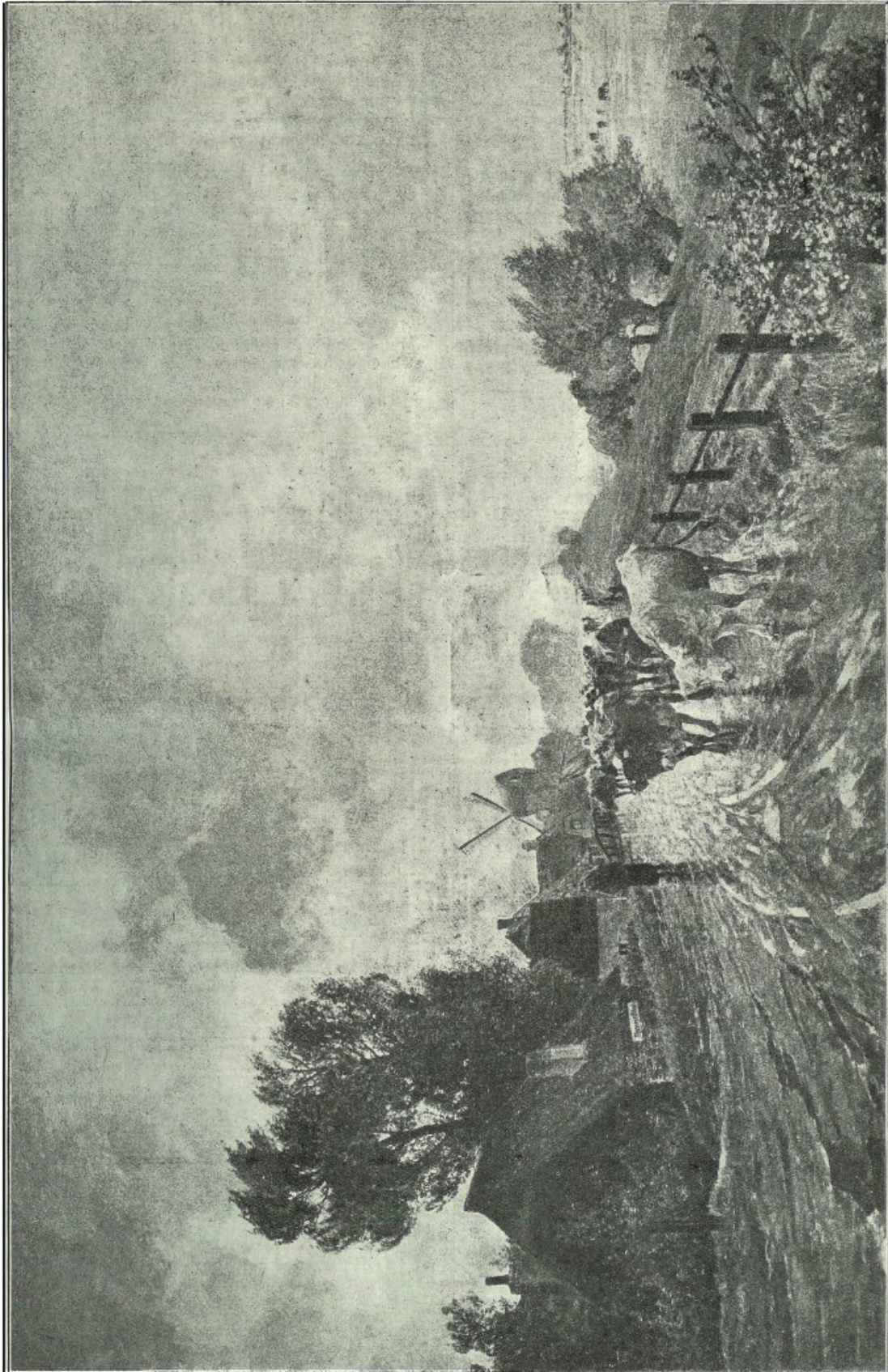
Ik houd het niet langer uit voor het venster. Ik moet den regen in. Op dien weg? Ja zeker, dat loopt daar goed, met een paar klompen aan de voeten, of nog liever met vetlaarzen, en dan „de boksem bie de stevels in,” zooals we in mijn jeugd zeiden. De regenjas aan, de pet op, het aangezicht vrij. Het gelaat wil ook wel eens besproeid worden, het wil zich wel eens laten afkoelen, en het geniet van de spattende druppels. Hard loopen doe ik niet; de weg dwingt me reeds tot rustige passen, en ik kom geheel onder de macht van den kalmen, vredigen herfstregendag.

Wandelaars ontmoet ik weinig; er zijn zoo velen, die den regen schuwen. 'k Heb het rijk bijna alleen; de enkelen, die ik tegenkom, werpen hun spiegelbeeld op den weg, een gebroken spiegeling, ook weer heel iets anders dan de schaduw, die de zon naast hen doet voortschuiven. En om mij heen dat gedruipel van de boomen, dat geplas onder de afhangende daken, waar de druppel den steen, en nog veel gemakkelijker den grond utholt. Inderdaad, een wandeling in den herfstregen heeft zijn bijzondere bekooring.

En dan denk ik er aan, hoe onschuldig, hoe weldadig mijn herfstregen is. Kwaad doet hij aan de gewassen niet, want er zijn geen gewassen meer; de groei is voorbij, en wat nog niet geoogst is, beschadigt hij niet. Maar hij maakt den grond vochtig, veel meer dan zijn broeder, de zomer-plasregen. Die komt met zooveel geweld, dat de aarde hem niet vasthouden kan; hij danst er over heen, en haast zich naar de slooten, naar de beken en de rivieren, en brengt er zooveel water, dat de molens er niet tegen kunnen malen, en de overstroming dreigt. Maar mijn herfstregen wordt vastgehouden; druppel voor druppel komt hij, en hij doorsijpelt de kluiten en zakt weg in den grond, diep, zeer diep, zóó diep, dat de herfstzon er hem niet meer uit kan halen. Dat doet eerst de zon van de lente, van den volgende zomer. Dan komt de tijd van de droogte, maar de akker en de weide vreezen die droogte niet, want ze hebben een schier onuitputtelijken watervoorraad geborgen, die door de zon wordt opgetrokken en de wortels der planten bevochtigt. Dat heeft de herfstregen, de goede, hun geschonken, de regen, die van geen verschrikkingen weet, maar weldoet en zegent, ook al zijn er weinigen, die hem danken.

A. L.

Naar een schilderij van H. Baisch.

REGENDĀG.